

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN SOM JOURNALIST

 SAGA
EGMONT

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN SOM JOURNALIST

 SAGA
EGMONT

Knud Meister och Carlo
Andersen

JAN SOM JOURNALIST

SAGA EGMONT

Jan som journalist
är översatt från danska av Sven Wikberg efter
Journalist Jan

Copyright © 1947, 2018 Carlo Andersen, Knud Meister og Lindhardt og
Ringhof Forlag A/S
All rights reserved
ISBN: 9788711960233

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Journalist jan

Det var en förmiddag på den stora tidningens redaktion. Jan och Erling gingo uppför huvudtrappan, försvunno genom svängdörren och trädde in i vänthallen, där en ung kontorsfröken satt omgiven av telefoner. Hon såg upp.

— Vi ville så gärna få tala med redaktör Walther Krag, sade Erling.

— Väntar han er? frågade fröken.

— Ja, ... det vill säga ... nej ...

— Det där förstår jag inte riktigt, förklarade hon med ett leende.

— Ja, jag skall förklara saken bättre, sade Erling. Walther Krag är min kusin. Han har bett oss komma och hälsa på här på redaktionen en dag, men har förstås inte sagt, att det skulle vara just i dag.

— Jaså, på det sättet. Jag skall höra efter, om han har tid.

Hon tog telefonluren och gav pojkarna ett tecken att vänta. Jan och Erling placerade sig i ett par av de bekväma stolarna och sågo sig omkring.

Från vänthallen ledde flera dörrar in till olika redaktionsrum. På en dörr stod "Telegramredaktionen", på en annan "Sportredaktionen", på en tredje "Redaktionssekreteraren" o. s. v. Hela tiden gingo journalister och pressfotografer förbi pojkarna.

Springpojkar och vaktmästare gingo ut och in i de olika rummen med papper och korrektur. Det var en oavbruten trafik.

— De ser inte ut att ha tråkigt här, sade Erling. En sådan brådska här är!

— Tror du inte, att vi kommer olägligt för din kusin? anmärkte Jan. Det är så lätt att säga: Titta in ett slag! Men kommer man verkligen, då är det kanske annorlunda. Tänk, om han t. ex. sitter mitt uppe i en stor historia och har hemskt bråttom ...

— Så kan han ju visa oss på dörren igen. Låt oss i alla fall vänta och se.

— Egentligen skulle det vara det allra roligaste, om han just höll på med något riktigt spännande.

— Jaså, spårhunden vädrar något intressant.

— Nåja, du kan väl inte neka till, att det skulle vara roligt att få se en kriminalredaktion i arbete. Det har jag alltid längtat efter.

Fröken vid telefonen lade luren från sig och såg upp.

— Ni kan gott gå in till redaktör Krag. Det är fjärde dörren på vänster hand, om ni går rakt fram.

Pojkarna reste sig och gingo i den anvisade riktningen. Då de kommo till dörr nummer 4, hördes det något liknande trumvirvlar inifrån rummet. När de knackade på, fingo de intet svar, men de öppnade ändå försiktigt dörren och skådade en högst märklig syn.

Mitt inne i ett tämligen stort, fyrkantigt rum stodo tre skrivbord mot varandra. Fyra telefoner voro placerade på dem, och vid vart och ett av borden satt en herre i fullt arbete. Två av dem skrevo på maskin, den tredje var ideligen upptagen av att svara i telefonerna. Så snart han slutat ett samtal, måste han börja ett nytt. De två männen

vid skrivmaskinerna kastade en flyktig blick på de inträdande pojkarna, men fortsatte sitt arbete vidare. Jan och Erling stodo stilla vid dörren.

— Han med telefonen är min kusin, viskade Erling, och Jan nickade.

— Det kan jag gott se. Han liknar dig något. Fast han är slankare, förstås.

Mannen vid telefonen pratade ivrigt.

— Vad säger ni? Hardangergatan 14. När hände det? Klockan 9.25. Varifrån kom bilen? Blev någon skadad? Vart fördes de? Jaså, men ingen blev allvarligt skadad? Jaså, en hjärnskakning. Ingen fara på färde. Nehej, jaha, tack, farväl!

Han lade ned luren och grep den andra telefonen, begärde ett nummer och började ett nytt samtal.

— Något nytt om falskmyntarna? Inte. Men ni har ju åtminstone de två falska sedlarna. Eljest ingenting nytt? Jag får ringa senare. Tack!

Han lutade sig tillbaka i stolen och tog sin pipa. Nu fick han syn på pojkarna.

— Nej, där är ni ju. Stig fram och var inte blyga. Ni är riktigt välkomna.

Han tryckte hjärtligt deras händer och tittade särskilt på Jan.

— Jaså, detta är Jan Helmer, sade han. Du lär ju vara något av en sensation. En detektiv över alla detektiver. Kom och hälsa på de andra herrarna.

Jan blev en smula generad. Han tyckte inte om, att man talade om honom. Tvekande gick han fram till borden, där de två journalisterna sutto. Den ene av dem var en lång, ljus, blåögd ung man med vänliga ögon. Han räckte Jan handen och sade: Mitt namn är Allan Hering.

— Vi kallar honom Mjölkungen, för han ser så frisk och sund ut, sade Krag.

— Får jag inte slippa heta så, sade Herning, och satte sig vid sin skrivmaskin igen.

Den andre journalisten var något längre än den förste och hade ett lustigt, runt ansikte med uggleögon, stora hornbrillor och en spetsig näsa. Han hade en cigarett mellan läpparna och kunde mycket väl se överlägsen ut. Han bevärdigade pojkarna med en hastig blick och sade därpå: Jag heter Iwendorff. Så fortsatte han att skriva.

— Jaha, så här ser det ut på en kriminalredaktion. Inte så märkvärdigt, tycker ni förstås. Men har vi bara våra telefoner och skrivmaskiner, så klarar det sig nog. Vill ni se de övriga lokalerna här?

— Mycket gärna, sade Jan. Men kommer vi inte olägligt?

— Nej, nej. Kom nu, så börjar vi rundvandringen? Jag är bara glad åt att få en liten paus mitt uppe i alla telefonringningarna. Kan ni inte sköta de här sista sakerna, sade han vänd till de andra journalisterna, och tillsammans med Jan och Erling gick han ut ur rummet.

— Vi kan ju tänka oss, att vi följer en nyhet från det vi här på tidningen får in den, tills den kommer ut från rotationsmaskinen i den färdigtryckta tidningen. Kom nu, så skall ni få se! Vi antar alltså, att det har skett ett brott och vi här på tidningen fått upplysningar därom och skrivit vår artikel. Manuskriptet går så in till redaktionssekreteraren, som sitter i rummet där i hörnet. Vi kan förresten kika in där ett slag.

Han öppnade dörren. Innanför låg ett stort, ljus rum, där några män sutto vid ett stort skrivbord med högar av manuskript framför sig. Springpojkar kilade ut och in, och telefonerna ringde oavbrutet.

— När redaktionssekreteraren har fått artikeln och läst igenom den, förser han den med sina anteckningar, stoppar den i en långsmal hylsa av metall och lägger denna i en fördjupning, som ni ser där på bordet. Det är rörposten, som suger hylsan genom det långa röret upp till maskinsätteriet, där faktorn residerar. Nu kan vi ta hissen ditupp, så får ni se, hur där ser ut.

De körde upp till tredje våningen, och då de trädde in i maskinsätteriet, möttes de av ett förfärligt larm. En rad sättmaskiner stodo bredvid varandra i den långa lokalen. Vid var och en av dem satt en maskinsättare och fingrade på apparater, som liknade skrivmaskiner.

— Var gång maskinsättaren trycker på en tangent, sade Krag, faller en gjutform till bokstaven i fråga ned i den lilla ramen, så att det till sist bliver en hel rad av formar. In i dessa hålles smält bly, och resultatet blir en liten, fyrkantig blyrad, som svarar mot tidningens spaltbredd. Detta går naturligtvis mycket fortare än att stå och plocka typerna ur en låda, som man gör i handsätteriet. Maskinen är så sinnrikt inrättad, att när raden är gjuten, kommer en klo och fattar alla formarna — de kallas förresten matriser — och lägger dem i var sitt magasin, så att de kan användas igen. Det är en invecklad historia, förstås, och jag förstår rakt inte, hur man kunnat hitta på något så fint.

— Men bilderna då? sporde Jan.

— Dem skall vi just se på nu. Vi förutsätter alltså, att pressfotografen har varit på ett ställe och fotograferat, har kommit hem och framkallat sina bilder. Dessa skickas så upp i kopieringsanstalten, som ligger i fjärde våningen. Vi kan gärna gå dit med detsamma.

På reproduktionsanstalten härskade lika mycket lugn som det rådde oro i sätteriet. Män i vita rockar gingo runt